

ἡμῶν ἱστορία. Σήμερον δὲ κατὰ πρῶτον βλέπομεν εἰσα-
γομένην νέαν τινὰ περιπέτειαν εἰς τὸ μονότονον ποίημα
τῆς *Χυτρομαχίας*· οἱ ἐνωθέντες χυτρομάχοι ἀπεφάσισαν
οὐ μόνον νὰ ἐκδιώξωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τοὺς
ἠττηθέντας, ὡς ὑπερπηδήσαντας· κατὰ τὸν ὑπὲρ χύτρας
ἀγῶνα τὰ ὄρια τῆς καθιερωμένης παρανομίας.

Πρώτην ταύτην φορὰν ταυτίζονται καὶ συγχέονται τὰ
συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῶν κομματαρχῶν· ἐκεῖνοι μὲν
διὰ τῆς τιμωρίας τῶν πεσόντων ὑπουργῶν ἀσφαλιζοῦσιν
ἑαυτοῖς συχυοτέραν ἐστίασιν, μένοντες τρεῖς ἀντὶ τεσ-
σάρων περὶ τὴν χύτραν, τὸ δὲ ἔθνος ἀπαλάττεται ἐνὸς
κόμματος καὶ ἐπισπεύδει ἴσως τὴν λύσιν τοῦ πολιτι-
κοῦ ζητήματος, ἥτις ἀδύνατον εἶναι ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ
πολύ, ἅμα καταστῆ ἡ τιμωρία τῶν παραβαινόντων τὸ Σύν-
ταγμα ἐπίσης βεβαία, ὅσον βέβαιον κατέστη ἤδη ὅτι ἄνευ
παραβάσεως αὐτοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ζήσῃ κυβέρνησις ἐπὶ
μίαν ἡμέραν.

Θ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Πλὴν τοῦ Βελισαρίου εἰς οὐδένα ἄλλον Ἕλληνα ἀπε-
δόθησαν ὅσαι ἐσχάτως τῷ κ. Τρικούπη ἀσυμβίβαστοι κα-
κίαι· οὕτως ἐν διαστήματι δύο μηνῶν κατηγορήθη ὅτι ἐθυ-
σίασε χάριν τῆς ἐξουσίας τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχὰς
καὶ ὅτι αἱ δημοκρατικαὶ αὐτοῦ τάσεις ἐπισπεύδουσι τὴν
κατάπτωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου· ὅτι εἶναι ὑποπόδιον
τῆς Ῥωσσίας· ἀλλὰ καὶ τυφλὸν ὄργανον τῆς ἀγγλικῆς πο-
λιτικῆς· ὅτι ἀνεστάτωσε τὴν ὑπηρεσίαν διὰ διορισμῶν καὶ
πύξεων καὶ ὅτι οὐδ' εἰς τοὺς ἀπαραιτήτους πρὸς ἐξα-
σφάλισιν τῆς ἐκλογικῆς ἐλευθερίας ἐτόλμησε νὰ προβῆ·
ὅτι κακῶς ἔπραξεν ἀναστείλας τοὺς νόμους τῶν στηλι-
τῶν καὶ ὅτι φεῖδεται τούτων ὡς μελλόντων συμμάχων·
ὅτι λιβανίζει τὸν βασιλέα ὡς βυζαντινὸς κόλαξ καὶ φέρε-
ται πρὸς αὐτὸν ἀγροίκως ὡς βάρβαρος κατακτητής. Ἐκ
πάντων τούτων ἀγνοοῦμεν τί νὰ πιστεύσωμεν· τοῦτο μόνον
γνωρίζομεν θετικῶς ἐκ τῆς φυσικῆς, ὅτι ὅλα τῆς Ἰρι-
δος τὰ χρώματα ἁμοῦ μιγνυόμενα ἀποτελοῦσι τὸ λευκόν.

Οἱ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἐπισιόντες ἡμῖν ὡς μορμολύκειον
τὴν παραίτησιν τοῦ Βασιλέως λησμονοῦσι, φαίνεται, ὅτι
ἔχει σύντροφον ὀρθόδοξον βασιλίσσαν, γνωρίζουσαν τὴν
ἐθνικὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ὑπὸ ἐνδόξων παραδόσεων ἐπι-
βαλλομένας αὐτῇ ὑποχρεώσεις. Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰου-
στιανὸς, ἀηδιάσας κάκεινος τὰς ξριδας τοῦ τότε κοινοβου-
λίου ἢ ἱπποδρομίῳ, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἡ καλλίστη Θεο-
δώρα, ἀπολακτίσασα τοὺς περὶ αὐτὸν μικροψύχους αὐλι-
κοὺς, «Δέσποτα, εἶπεν, ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου μόνον

»νεκρὸς πρέπει νὰ καταβῆ αὐτοῦ. Φύγε σὺ, ἂν θέλῃς·
»ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ στιγμὴν δέχομαι νὰ λάμψῃ ὁ ἥλιος ἐπὶ
»τῆς γυμνῆς διαδήματος κεφαλῆς μου καὶ σάβανον θέλω
»τὴν πορφύραν» Μετ' ὀλίγον ἐσωφρονίζοντο οἱ
κύριοι Πράσινοι καὶ Βένετοι κομματάρχαι.

Προτιθέμεθα νὰ ὑποβάλωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους συν-
δρομητὰς κατάλογον συνεισφορῶν πρὸς ἀγορὰν ζεύγους
χρυσοκεντήτων τιμητικῶν ἐμβάδων διὰ τοὺς πόδας τοῦ
κ. Ζαΐμη ἐκδιώξαντος μετὰ λακτισμῶν ἐκ τῆς οἰκίας του
ἀκάθαρτον κάθαρμα συμμαχῆσαν μετὰ στηλιτῶν.

Λιτῖα τῆς νέας ἐκπτώσεως ἦν ὑπέστησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ
αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου καὶ αἱ λοιπαὶ τοιαῦται εἶναι νέα
τις καταδρομὴ τῆς Κυβερνήσεως. Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν
ἀναστολὴν τῆς συμβάσεως, προσέθεσεν ἐσχάτως εἰς τὸν
ὄγκον τῶν προωρισμένων διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν χαρτίων
τὰ πολυτόμα συγγράμματα τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ν. Σαρι-
πόλου.

Παρευρέθημεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πρώτην παράστα-
σιν τοῦ *Μάρκου Βότσαρη*. Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ
ὑπάρχουσι τεράχια, πρωτότυπα ἴσως, ἀλλ' ὁμοιάζοντα
γνωσταῖς μελωδίαις τοῦ Μακθεθ καὶ τοῦ Ναβούκου ὅσον
ὁ Μάυφαρτ τῷ κ. Βότσαρη. Ὅπωςδὴποτε ἡμεῖς εὐγνωμονοῦ-
μεν πρὸ πάντων τῷ Ἕλλητι *μαέστρω*, ὅτι διὰ τῆς μουσι-
κῆς του ἐνεθύμιζεν ἡμῖν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὰς ὠραίας
κυρίας, μεθ' ὧν ἐχορεύσαμεν, νέοι ὄντες, βάλς, πόλκας
ἢ μαζούρκας. Ὑπάρχει ὁμως καὶ τι πρωτότυπον ἐν τῷ
Μάρκῳ Βότσαρη, ἀντὶ τοῦ ὑψιφώνου πρωταγωνιστῆς εἶ-
ναι ἐν αὐτῷ τὸ ταμποῦρον.

Ἄποροῦμεν διατί αἱ ἐφημερίδες ἡμῶν μεταφράζουσι
τὸ *tenore* διὰ τοῦ *μεσοφώνου*, ἐνῶ ὡς ἔχων τὴν ἀξυτέ-
ρην ἀνδρικὴν φωνὴν, δικαιοῦται νὰ λέγηται *ὑψιφώνος*·
σήμερον πρὸ πάντων, ὅτε παρακαμάζοντος τοῦ θρησκευτι-
κοῦ αἰσθήματος, κατηργήθη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ἡ εὐσε-
βῆς συνήθεια τῶν ἀρρένων *soprani*, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει
κίνδυνος συγχύσεως.

Ἀφίνοντες τὴν μουσικὴν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ πρώτη
παράστασις τοῦ *Μάρκου Βότσαρη* εἶχέ τι διδακτικώτα-
τον, παρέχουσα ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς
γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος διαφορᾶς· ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ πατέρες
ἡμῶν ἐμάχοντο διὰ τὴν πατρίδα, ἐν δὲ τῇ πλατείᾳ τὰ
τέκνα αὐτῶν διὰ θέσεις.

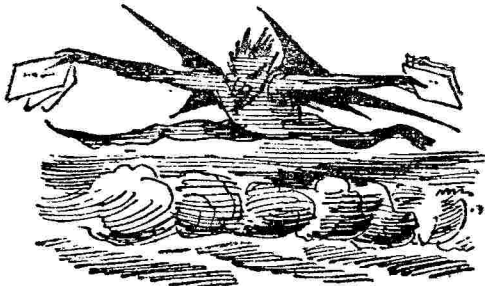
Οἱ σχολαστικοὶ κατεδίκασαν ὡς ἀδόκιμον τὴν ὑπὸ τοῦ
μακαρίτου Παναγιώτου Σούτσου πλασθεῖσαν λέξιν ὀ-
φθαλμοτρογῶν· ἡμεῖς ὁμως παρατηρήσαντες χθὲς ἐν Φα-

λήρω τὰ πειναλέα βλέμματτα, ἄτινα κύριοί τινες προσή-
λουν εἰς τὰ ἀμάραντα κάλλη ὠρίμου τινὸς *πριμαδόνας*,
εὐρομεν τὴν λέξιν ἀναγκαίαν ἐν τῷ λεξικῷ τῆς νεοελλη-
νικῆς γλώσσης· πιστεύομεν ἀκόμη ὅτι ἂν ἡ οὕτω ὀφθαλ-
μοφαγωθεῖσα κυρία ἐξυγίζετο εἰς τὴν ἐπιστροφὴν της, ἤ-
θελεν εὐρεθῆ κατὰ πολλὰ δράμμια ἑλλειπῆς.

Μεταξὺ Ἀθηῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πάλιν προχθὲς ἐκου-
ράσθη καὶ ἐσταμάτησεν ἡ ἀτμομηχανή· ὁ σιδηρόδρομος
ἡμῶν μόνον διὰ τοὺς μετόχους του βαδίζει καλῶς.

Ἐν θεατρικῷ δελτίῳ τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀνεγινώ-
σκουμεν χθὲς Ὁ γερμανίζων Ῥοσσίνης.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

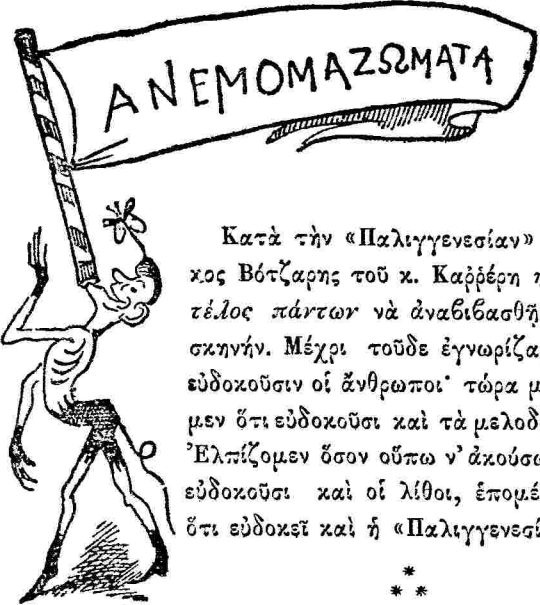
Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα

Ἡ ζέστη καὶ οἱ κῶνοπες δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ κοιμηθῶ.
Χθὲς ἐπιθυμῶν νὰ κλείσω ὀλίγον τὰ μάτια, ἀφοῦ ἀπέ-
τυχε τὸ ὄπιον καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἀντωνιάδου, κατέ-
φυγα εἰς ἡρωϊκὸν φάρμακον, τὸν *Φυσιολόγον* τοῦ καλο-
γῆρου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μὲ κοι-
μίσῃ, μ' ἐβύθισεν εἰς σπουδαίας πολιτικὰς σκέψεις, τὰς
ὁποίας σπεύδω νὰ σᾶς μεταδώσω, ἢ ἀνάγνωσις τοῦ ἀκο-
λούθου χωρίου: «Τὸσον φιλότεκνος εἶναι ὁ θηλυκὸς δελ-
»φίνος, ὥστε, ἂν τύχῃ καὶ κτυπήσουν οἱ ψαράδες κἀνένα
»ἀπὸ τὰ παιδιὰ του μὲ καμάκι ἢ μὲ ἄλλο τίποτε κον-
»τάρι, καὶ τύχῃ ἐκεῖ ἡ μάννα του παρὼν, δὲν φεύγει
»ἀλλὰ πέφτει ἐπάνω εἰς τὰ παιδιὰ της, ἕως ὅπου κτυ-
»ποῦν κι' ἐκείνην καὶ σκοτώνουν την.»

Ἐρωτῶ ὁ κ. Βούλγαρης, ἡ μάννα τῶν στηλιτῶν, θὰ
πέσῃ καὶ αὐτὸς νὰ σκεπάσῃ τὰ παιδιὰ του κατὰ τὰς
προσεχεῖς ἐκλογὰς καὶ νὰ σκοτωθῇ μαζὺ των, ὡς κάμνει
ὁ θηλυκὸς δελφίνος, ἢ θὰ προτιμήσῃ τὴν ζωὴν του. Δι-
στάζω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ φανῇ φιλόζωος· διότι τί θὰ
κάμῃ εἰς τὴν Βουλὴν χωρὶς τὰ μικρά του δελφίνα; Ἐλ-
πίζω λοιπὸν ὅτι θὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ σώματα τῶν τε-
κνίων του Γεωργίου καὶ Ἐπαμεινώνδα καὶ οὕτω τὸ κον-
τάρι ἢ τὸ καμάκι τοῦ Ὑδραίου ψαρᾶ κ. Γίλικα θὰ μᾶς
ἀπαλλάξῃ ὀλοκλήρου τῆς βουλγαρικῆς γενεᾶς.

Δέξασθε κτλ.

ΝΙΚΟΔΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

Κατὰ τὴν «Παλιγγενεσίαν» ὁ Μάρ-
κος Βότσαρης τοῦ κ. Καρρέρη ηὐδόκησε
τέλος πάντων νὰ ἀναβιβάσθῃ εἰς τὴν
σκηνήν. Μέχρι τοῦδε ἐγνωρίζαμεν ὅτι
εὐδοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· τώρα μανθάνο-
μεν ὅτι εὐδοκοῦσι καὶ τὰ μελοδράματα.
Ἐλπίζομεν ὅσον οὕπω ν' ἀκούσωμεν ὅτι
εὐδοκοῦσι καὶ οἱ λίθοι, ἐπομένως δὲ
ὅτι εὐδοκεῖ καὶ ἡ «Παλιγγενεσία.»

**

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Μάρκου Βό-
τσαρη, ὅλοι οἱ βιολιτζῆδες τῶν Ἀθηῶν, προεξάρχοντος
τοῦ Πετσάλη καὶ τοῦ Φωκιανοῦ ἤρχισαν νὰ γράφωσιν
ὄπεραις, διὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον.

**

Ἦκούσαμεν ὅτι φιλαργυρὸς τις ἐκίνησεν ἀγωγὴν περὶ
ἐξώσεως κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς οἰκίας του ὡς ἀν-
τλῶντος πολὺ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας. Ἄν ὁ ὑ-
πουργὸς μὴ ἐμιμείτῃ τὸ παράδειγμα τοῦ φιλαργυροῦ
τούτου, πόσοι ὑπάλληλοι θὰ ἐπαύοντο, ὡς ἀντλοῦντες
πολὺ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος τῆς θέσεώς των!

**

Ἐβόφησαν προχθὲς δύο λυσσώδεις κύνες εἰς τὴν Νεά-
πολιν. Μετὰ ἐπισταμένην ἀνάκρισιν ἀπεδείχθη ὅτι τοὺς
εἶχε δαγκάσει ὁ συντάκτης τοῦ Σωκράτους.

**

Γυνὴ τις προχθὲς ἔτεκε βρέφος πάσχον ὑδροκέφαλον·
ἐξετάσεως γενομένης, ἀνεκαλύφθη ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῆ
τὴν ἔκθεσιν, καὶ παρέμεινε θαυμάζουσα ἐπὶ πολλὴν ὥραν
τὰ λίθινα ἀριστουργήματτα τοῦ κ. Βιτσαρῆ.

ΦΑΓΟΥΡΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

- Ὁ Κρέμος εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Κόμνου.
- Ὁ Σωροκιάδης εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Δημόκα.
- Ὁ Κανελλίδης εἰς τὴν ῥίνα τοῦ Σταυροπούλου.
- Ὁ Μάρκος Βότσαρης εἰς τὰ αὐτῖα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.
- Ὁ κονιορτὸς εἰς τὰ πρόσωπα τῶν πολιτῶν.
- Ὁ Τρικουπῆς εἰς τὴν ῥάχιν τῶν τριῶν ἀρχηγῶν.